

De verdronken mok

Ze hadden alleen het kale casco van de “Knuppel”, de zeewaardige zeilboot met binnenboordmotor, gekocht. Het hele interieur was uit hun eigen handen gekomen. Ruben had de kastjes en meubels zelf op maat gezaagd en geveerd. Selima had de hele boot gestoffeerd. Het zelf in elkaar getimmerde keukentje was een volwaardige kombuis geworden. Kleine innovaties en handige, duurzame toepassingen hadden ze aangebracht: het kooktoestel bleef altijd waterpas, voor de onstuimige nachten hadden ze hangmatten boven hun matrassen hangen. Een heel karwei, maar toen hadden ze dan ook een schip dat de hoogste zeeën zou trotseren en van al hun wensen qua woonruimte was voorzien. De Knuppel was kleurig en gezellig ingericht.

Ze hadden elkaar destijds ontmoet op een zeilweek. Ruben 19, Selima 18, en het was direct een match. Ze deelden hun passie voor het zeilen en al in die eerste week spraken ze voor de lol met elkaar af om samen ooit een wereldreis te gaan maken. Ze zouden een jaar over hun wereldreis doen, alle grote oceanen bezeilen en onderweg gezellige havens aandoen. Toen was het nog wishful thinking. Toen ze enkele jaren later het casco van ‘de Knuppel’ kochten, zagen ze niet aankomen dat Madelief hen dat idee voorlopig zou doen uitstellen.

Nu waren we vijftientig jaar verder. Dochter Madelief was inmiddels student. Ze woonde met haar 18 jaar al zelfstandig, dat wil zeggen, in een gezellig studentenhuis dicht bij de academie. Met z’n drieën hadden ze in de vakanties de afgelopen jaren veel in en om Nederland gezeild. Nu Madelief wel even zonder hen kon was de wens om een wereldreis te maken in volle omvang terug. De droom van Selima en Ruben zou alsnog werkelijkheid worden.

Met Madelief spraken ze af dat ze zo vaak mogelijk contact zouden hebben via Skype. In bijna alle zeehavens en zelfs in havens van kleine eilanden was immers tegenwoordig wifi, of internet via satellietverbinding, dus dat moest geen probleem zijn.

In oktober, na de start van Madeliefs eerste collegejaar, vertrokken Selima en Ruben naar de Caribbean zodat ze daar net na *hurricane season* zouden arriveren.

De Atlantische Oceaan leverde niet al te veel problemen op. Natuurlijk waren er wat kinderziektes aan boord, zo bleken niet alle katrollen goed te werken en was er een probleempje met de motor geweest, maar dat hadden de ervaren zeilers allemaal goed op weten te lossen.

De Caribische eilanden waren geweldig. Ze deden achtereenvolgens Palm Island, Union Island, Mayreau, Mustique en tenslotte St. Vincent & the Grenadines aan. In alle havens waar ze met de Knuppel overnachtten was het gezellig. In zulke havens ontmoet je al gauw andere zeilers en ook als ze aan land gingen was het niet moeilijk om contact te krijgen met de lokale bevolking. Ze nodigden andere wereldreizigers uit bij hun op de boot te komen borrelen en eten en ze genoten van de machtige avonturenverhalen die hen verteld werden.

Cliften Harbour, Union Island

Na een week of drie in het Caribisch gebied te hebben gevaren, zetten ze koers richting Panamakanaal. Via die route zouden ze de Grote Oceaan bereiken. Ze zouden een zuidelijke route naar Nieuw Zeeland en Australië beveren.

Al voor ze het Panamakanaal binnen zeilden hadden ze wat tegenslag. Er gingen dingen stuk, er waren dingen zoek. Zo moest de motor een keer serieus gerepareerd worden en was een van de zeilen gescheurd. En Ruben miste zijn mok. De mok die hij op een vaderdag van Madelief gekregen had. Madelief had die zelf op een schoolreisje gedraaid, geglazuurd en gebakken. Er stond 'De liefste papa van Amsterdam' op. De mok was misschien in een verkeerd kastje opgeborgen, dacht Ruben in eerste instantie. Zulke dingen overkwam hen wel eens, want binnen in de hut ze waren minder georganiseerd dan op het dek.

Na tevergeefs zoeken veronderstelde Selima dat de mok overboord moest zijn gegaan. Ze was normaliter niet bijgelovig, maar dat Ruben de mok van Madelief kwijt was, zat haar dwars. Het zou toch allemaal wel goed gaan met Madelief, zo in haar eentje zonder haar ouders, in Nederland? Ruben was er luchtiger onder: "Materie vindt zijn weg altijd terug" proclameerde hij optimistisch. Ze waren immers wel vaker iets kwijt geweest en het werd altijd weer teruggevonden. Verschillende keren zochten ze het hele schip af, alle kastjes, hoekjes en gaatjes, maar de mok kwam niet tevoorschijn.

Selima's voorgevoel bleef niet ongegrond. Het ging niet zo goed met Madelief. In de weken die volgden, tijdens hun tocht door het Panamakanaal, gaf ze in de skypegesprekken aan dat ze hen miste en dat het met haar studie niet zo geweldig ging. In het studentenhuis was het druk, er werd veel gefeest en daar deed ze aan mee. Daar viel volgens haar niet aan te ontkomen, bovendien was het ook altijd heel leuk. Maar haar studie leed er onder. Verder vond ze het moeilijk om weerstand te

bieden aan de wiet die altijd voorhanden bleek bij de vrienden van haar huisgenoten. Met een van haar vriendinnen had ze daarover al ruzie gehad.... Madelief was ook iets kwijt: haar stuur.

De Grote Oceaan bleek inderdaad groot. Het was bepaald geen stille oceaan: in tegendeel. Soms regende het dagenlang, soms hield de storm dagenlang aan. En dan waren er hoge golven, veel kabaal en veel onrust. Slapen moest bij toerbeurt. Ruben en Selima werden getest op hun uithoudingsvermogen en op de sterkte van hun relatie. Naast radiocontact via de marifoon was er geen internetbereik, waardoor ze ook geen contact hadden met hun dochter. Daarvoor moesten ze eerst weer in een haven zijn. Door weer en wind weken ze van hun koers af en zo duurde de reis ook nog langer dan gepland. Hun proviand raakte langzaam op.

Het duurde weken voor er weer een eiland in zicht kwam. Eindelijk zouden ze weer andere mensen spreken. En eindelijk zou er wifi zijn, of satelietbereik, zodat zij hun dochter zouden kunnen spreken en zien. De ongerustheid was er tijdens alle gebroken nachten niet minder op geworden.

Ze voeren de haven van een klein Polynesisch eiland in. Selima en Ruben waren intussen bruingebrand en hun huid was verweerd. Ze waren moe en sliepen deinend een gat in de volgende dag. Toen staken ze hun neus naar buiten en gingen de haven verkennen. Er was gelukkig een kapper vlak bij de haven zodat ze zich een beetje konden laten opknappen. En er was een kleine supermarkt voor al hun boodschappen.

Nu de techniek het weer toestond, zonden ze hun dochter een email om te laten weten dat ze weer konden skypen. Om 01.00u lokale tijd, zouden ze haar om 13.00u in Nederland proberen te bereiken. In Polynesië zou het midden in de nacht zijn, maar dat hadden ze er graag voor over. En bij Madelief was het zaterdagmiddag, Madelief zou geen colleges hebben.

Selima zag er erg naar uit haar dochter weer te zien en hoopte maar dat het weer wat beter met haar ging.

Die namiddag maakten ze, nog met zeebenen, weer de kleine wandeling in het havenplaatsje. Teruglopend naar de Knuppel, langs de steigers, riep iemand iets. “Ruben!” Ze verstonden het goed. Op een van de andere schepen in de haven zat een man die Rubens naam riep. Ze liepen op hem af en zagen inderdaad iets bekends. Het bleek Jacob te zijn, een man die ze in het Caribisch gebied eerder hadden ontmoet en waarmee ze, op zijn boot, een gezellige avond hadden doorgebracht. Dát was toevallig. Hoe is dat nu mogelijk, ruim drie maanden later en aan de andere kant van de wereld. Op een plek als deze, een eiland midden in de oceaan!

Jacob was een zeiler uit Schotland, ook een wereldreiziger, die solozeilend net als Ruben en Selima overal nieuwe vrienden maakte. Ze hadden elkaar een paar maanden geleden op Union Island leren kennen. Ruben herinnerde zich dat hij toen wijn, hapjes en servies was gaan halen van de Knuppel, omdat Jacob tekort had. Jacob had daarentegen wel een fles whiskey op tafel gezet om de sterke verhalen te ondersteunen. Het was een wel héél gezellige avond geworden.

Ook nu nodigde Jacob hen uit bij hem aan boord te komen. Hij zat net te eten en had genoeg voor drie. De sfeer was weer geweldig. Er kwamen zeekaarten op tafel om hun routes te vergelijken. Heldhaftige avonturen met wind en regen, kapotte motoren en gescheurde zeilen werden uitgewisseld. Dolfijnen voor de boeg, walvissen in het vizier.

Jacob bood hen na het eten nog wat te drinken aan. Dat zouden ze op het verlichte dek doen, waar de temperatuur vanavond nog heel aangenaam zou zijn. Hij kwam weer bovendeks met een dienblad vol koeken en koffie. In mokken.

Ruben kon zijn ogen niet geloven. Daar stond hij, zijn eigen vertrouwde, verdrongen gewaande mok. De liefste papa van Amsterdam. “Nee, kijk nou”, riep hij uit, “mijn mok!” en hij hief zijn schat omhoog.

Jacob en Selima waren sprakeloos. Hoe was het mogelijk dat de mok van Madelief, hier downunder, in een ieniemienie haventje van een ieniemienie eilandje weer boven water kwam? In the middle of nowhere?

“Materie vindt altijd zijn weg terug” schreeuwde Ruben bijna, hij probeerde het in het Engels te vertalen voor Jacob. Selima kreeg een brok van in haar keel. Dit moest een voorteken zijn. De voorzienigheid.

Jacob had zich maanden geleden afgevraagd waar die mok nou vandaan was gekomen, maar hij kon het zich niet herinneren. Nu viel alles op zijn plaats.

Die nacht gingen Selima en Ruben nog niet naar bed, want om 01.00u was het tijd voor de Skypeverbinding met Nederland. Met Madelief. En gelukkig, ze had de email gelezen en ze nam op. Daar was ze, online maar real-time in levende lijve, hun grote dochter. Tranen stonden Selima in de ogen. Kind, wat hebben we je gemist! Je bent wéér volwassener geworden, hoe gaat het nu met je?

Madelief vertelde dat ze een inderdaad een slechte tijd had gehad. Ze had het moeilijk gehad met de afwezigheid van haar ouders, met haar studentenleven waarin ze maar geen balans kon vinden en met haar onvoldoendes.

Maar alles was goed gekomen: het samenleven met haar vriendinnen was weer leuker geworden sinds ze bepaalde jongens met hun wiet uit het studentenhuus hadden verbannen. En “ik heb gelukkig weer contact met jullie” voegde ze er opgelucht en geëmotioneerd aan toe, dat duurde wel heel lang deze keer.

Plus “Je raadt het nooit”, ging ze verder, juist vanmorgen had ze het bevrijdende telefoontje gekregen dat ze haar her-tentamens had behaald. Nu had ze dit collegejaar alsnog voldoende punten behaald om door te stromen naar het tweede jaar.

Selima keek haar dochter met grote ogen aan. “Hoe laat hoorde je dat vanmorgen ongeveer?” Het bleek exact op het tijdstip te zijn geweest dat Ruben, in een andere tijdzone aan de andere kant van de aardbol, zijn verdrongen mok had opgedoken.